

Psalmii lui David

Gânduri extrase din Comentarii Biblice pe diverse cărți ale Scripturii

În 1,2 Samuel, naratorul ne descrie istoria vieții lui David. Avem o perspectivă din afară. În Psalmi avem o perspectivă dinlăuntru. Prin psalmi descoperim că eroul David era un om ca și noi, plini de slăbiciuni, temeri, îndoieli, muștrări de cuget.

Ps. 95: Psalmistul atrage atenția că pericolul păcatului cu voia este valabil pentru fiecare generație din Israel. Autorul psalmului este David (vezi Evrei 3:7). Psalmistul înțelege că nu neintrarea în țară a fost marea consecință a păcatului cu voia. Căci nici Moise nu a intrat în țară. Iosua a dus poporul în țară. Apoi, Saul a adus noi cuceriri, și chiar autorul psalmului, David, este cel care a finalizat ce a început Iosua și a cucerit toată țara și Israel s-a odihnit de război. Dar David, luminat de Duhul, înțelege că problema nu consta în faptul că nu au intrat în țară, și faptul că nu au dorit să lupte cu canaaniții a fost cauza problemei deși, la prima vedere, poporul a refuzat să lupte cu canaaniții (Numeri 13) și Dumnezeu a jurat că nu vor intra în țară! (Numeri 14). Dar David înțelege că adevărata cauză a fost NEASCULTAREA și că adevărata CONSECINȚĂ a fost ruperea relației cu Dumnezeu și neintrarea în țara eternă promisă de Dumnezeu lui Avraam și seminței lui. David înțelege că țara în sine nu reprezintă nimic, ci că intrarea în țara fizică trimite către o realitate spirituală eternă. De aceea, în psalmul 95, când reinterpretează Numeri 13 și 14, el modifică jurământul din Numeri 14. El de fapt îl interpretează și în loc de „am jurat că nu vor intra în țară” el, sub lumina Duhului, scrie: am jurat că nu vor intra în odihna Mea! El face acest lucru pentru că se adresa unei generații care era deja în țară și care, datorită biruințelor lui, stăpânea țara. David vrea să transmită propriei generații următorul mesaj: *nu vă îmbătați cu apă rece că sunteți în țară și stăpâniți țara! Nu vă amăgiți singuri că nu sunteți ca părinții voștri care au murit în pustie. Pericolul neascultării și al împietririi este la fel de real și astăzi, iar adevărata pedeapsă nu este neintrarea în țară, ci neintrarea în odihna lui Dumnezeu! Deși sunteți în țară, puteți fi în afara odihnei lui Dumnezeu!*

Soluția este ca ASTĂZI, și deci în fiecare zi să ascuți glasul Lui. David reînnoiește pentru generația din vremea sa (în primele 6 versete ale psalmului- chemarea lui Dumnezeu de a intra în odihna Lui! Apoi, în v.7-11 reînnoiește pentru generația sa și pericolul păcatului cu voia. David extrage principiile teologice din cartea Numeri și le aplică generației sale. Psalmul 95 este predica aplicativă făcută din cartea Numeri de David pentru cei din vremea sa!

Ps. 78 (110;16): Matei pare să considere că Ps.78 anunța că Mesia va vorbi în pilde. Matei ne provoacă din nou percepția noastră limitată asupra profețiilor din vechime. El consideră că cel ce a scris Ps.78 era un PROOROC și că Mesia a împlinit și proorocia sa. Să analizăm puțin Ps.78. Citind psalmul, nu găsim argumente să considerăm acest Psalm mesianic așa cum este de exemplu Ps.16 sau Ps.110. Nu este timpul să dezvoltăm acum diferitele tipuri de

psalmi mesianici. Voi observa doar că în Ps.110, David relatează o revelație primită de la Domnul și că acea revelație nu îl putea privi pe el, ci doar pe Mesia. În Ps.16, David vorbește cu Domnul. Dar nu putem considera că tot psalmul se poate aplica lui David. Celebra promisiune: *Dar nu vei îngădui ca Unsul Tău să vadă putrezirea*, nu se împlinește în viața lui David. Și atunci putem interpreta că rugăciunea din Ps.16 se naște din frământările vieții lui David (cel care îl prefigura pe Mesia), dar că merge dincolo de viața lui și ajunge la frământările din viața pământească a lui Mesia. Cel ce se roagă este David, dar și Mesia. Rugăciunea nu este doar a lui David, ci și a lui Mesia Însuși. Acest tip de psalm mesianic se deosebește de tipul sugerat de Ps.110. Dacă în Ps.110, David primește o revelație directă, în Ps.16 David primește o revelație care pornește de la propriile sale experiențe cu Dumnezeu, se naște din acestea, se împletește cu ele, dar se și înalță cu mult deasupra acestora. Este ca și cum lui David i s-ar fi descoperit că și Mesia va trece prin încercări și suferințe similare. Dacă noi când trecem prin anumite suferințe, ne aducem aminte prin Duhul că și Isus a trecut pe acolo, se pare că la David era invers: când trecea prin încercări, Duhul Îl înștiința că și Mesia va trece pe acolo. Și la fel cum între experiențele noastre și cele ale lui Isus sunt și asemănări și diferențe, așa era și cu privire la David. Și la fel cum noi suntem conștienți atât de asemănări cât și de diferențe, și lui David i se puteau descoperi atât diferențele cât și asemănările. Semnul clar al acestui tip de psalm mesianic este faptul că în psalm găsim elemente care NU SE REGĂSESC în viața lui David. Ps.22 pare a fi cel mai bun exemplu. David nu a trecut niciodată prin toate suferințele fizice descrise în rugăciune. A trăit prin momente de intensă suferință, dar nu prin toate cele menționate. Dar la Ps.78 nu găsim nici o revelație directă de tipul celei din Ps.110 și nici elemente din rugăciune care să intre în contradicție cu viața autorului. Atunci de ce acest psalm ar putea fi considerat mesianic?

Iată structura psalmului:

a) V.1-8 *Scopul psalmului* – Asaf își face cunoscut scopul psalmului. El își propune să învețe pe cei din poporul său căile Domnului. El vrea să vestească și NU SĂ ASCUNDĂ calea înțelepciunii revelată de Dumnezeu în vremurile străvechi. El vrea să împlinească porunca Legii care poruncește fiecărei generații să învețe următoarea generație căile Domnului, pentru ca poporul Domnului să își pună încrederea în Domnul din generație în generație și să nu repete răzvrătirea și tragedia neascultării părinților lor. Pentru împlinirea acestui SCOP, el anunță de la început că va folosi PILDA ca mijloc de comunicare.

b) V.9-11 – *Pilda neascultării fiilor lui Efraim* – Asaf aduce aminte poporului Domnului de consecințele neascultării fiilor lui Efraim. Ei au fost înfrânți de vrăjmași pentru că n-au ținut legământul. Cel mai probabil este vorba de înfrângerea suferită de Israel în 1 Samuel 4, când chivotul a fost luat de Filistenii. În acel moment Efraim era locul în care era cortul lui Dumnezeu (Silo este în Efraim), și astfel Efraim (de unde era și Iosua) era liderul semințiilor. Înfrângerea lui Israel este atribuită astfel în primul rând seminției conducătoare. Sfârșitul psalmului confirmă faptul că Asaf are în vedere evenimentele din 1 Samuel 4. Deci, pentru a-i

motiva la ascultare de Domnul, Asaf vine mai întâi cu o pildă mai recentă, cu pilda neascultării celor din Efraim.

c) V.12-55 - *Pilda neascultării a generației care a fost răscumpărată din Egipt* – Cei din Efraim aveau mai înainte lor o pildă a neascultării la care nu au luat aminte. Tragedia generației din Numeri este o PILDĂ, O ILUSTRATIE cât de poate de clară cu privire la cauzele și consecințele neascultării de legile Domnului. V. 41 însă face deja trecerea spre generația care a intrat apoi în țară. V. 55 confirmă acest lucru.

d) V.56-64 - *Pilda neascultării poporului din țară* – Psalmistul detaliază acum pilda neascultării lui Efraim. Ea are în vedere poporul din țară care a fost necredincios. Această necredincioșie și-a atins apogeul cu păcatul casei lui Eli, și drept consecință Dumnezeu i-a lăsat să fie pedepsiți de Filistenii. Dar mai mult decât atât, a lăsat chivotul în mâna Filistenilor și a lepădat Cortul din Silo!!! Dumnezeu pleacă din țară și leapădă Casa Sa din Silo.

e) V.65-72 - *Dumnezeu dă o nouă șansă poporului prin David* – Dumnezeu dă următoarei generații o nouă șansă prin David. Efraim este lepădat însă, și Dumnezeu nu Se mai întoarce în cortul său din Silo, din Efraim. În schimb, alege pe Iuda și Ierusalimul. Dacă Efraim a fost ales din pricina ascultării lui Iosua, Iuda este ales ca locuință din pricina ascultării lui David. Dar atenție: după cum Efraim a fost apoi lepădat din pricina neascultării, și Templul din Iuda poate fi lepădat din pricina aceluiaș motiv: neascultarea!!! Asaf observă că Dumnezeu dă o nouă șansă următoarelor generații prin niște oameni credincioși, dar că pericolul neascultării și a consecințelor acesteia rămân valabile pentru fiecare generație. Tragedia din Numeri a fost repetată de poporul din țară și poate fi repetată din nou CHIAR ȘI DUPĂ DAVID ȘI DUPĂ ÎNCHEIEREA legământului Davidic. Și istoria de după David și după Asaf confirmă acest lucru. Din pricina neascultării poporului, însuși Templul din Iuda este dărâmat și lepădat de Domnul.

CONCLUZIE: Asaf folosește ca PILDE, ca ILUSTRATII, tragediile neascultării din trecutul poporului, pentru ca generația prezentă și cea viitoare să ia aminte și să rămână în ascultare de Domnul. PILDA folosită de Asaf nu are rolul de ascunde, ci DIMPOTRIVĂ, de a arăta cu și MAI MULTĂ CLARITATE căile Domnului!!! În v.4, Asaf insistă că NU VA ASCUNDE următoarei generații căile Domnului. Asaf împlinește de fapt, porunca din Deut. 6 care dădea fiecărei generații responsabilitatea de a ÎNVĂȚA pe următoarea generație CĂILE DOMNULUI cu maximă claritate. Asaf era dintre Leviți. Leviții aveau responsabilitatea să învețe pe tot poporul Legea, Asaf își împlinea astfel chemarea atât față de generația prezentă cât și față de cea viitoare. Mesia va veni să îplinească Legea. Mesia avea să fie și prooroc și preot. Avea dar să VESTEASCĂ poporului căile Domnului. Și Mesia trebuie să fie cel mai mare prooroc, cel mai mare preot, și deci și cel mai mare învățător. Mesia trebuie să fie mai mare decât toți ceilalți învățători dinaintea Lui! Deci, trebuia să fie mai mare și decât autorul Ps.78. Dacă acesta a folosit PILDE pentru a vesti poporului CÂT MAI CLAR căile Domnului, atunci Mesia nu doar că trebuia și El să folosească PILDE, dar să folosească PILDE și mai eficiente în explicarea Căilor Domnului. Privind la Pildele Mântuitorului din Evanghelii, ele le eclipsează pe

cele din Ps.78 și pe cele din restul Vechiului Testament. Iată de ce Matei consideră că Ps.78:1-7 este o profecie pe care Mesia trebuia să o împlinească!!! Excelența unui învățător se oglindește și în ILUSTRĂȚIILE/PILDELE pe care le folosește pentru a explica oamenilor simpli cât mai clar tainele Împărăției Cerurilor. Isus ne trasează un model. Pildele Sale erau relevante contextului cultural în care norodul trăia. Erau vii, noi, apropiate de viața de zi cu zi a celor ce-L ascultau. Ilustrațiile folosite nu înseamnă totul, dar reprezintă o carte de vizită fundamentală a oricărui învățător.

Ce expresie! **Dumnezeu s-a trezit**. El S-a trezit când chivotul a ajuns la Filistenii, și apoi S-a trezit în istorie pentru a salva pe Israel de Filistenii. Însemna că Dumnezeu dormea? Nu, dar El nu acționa izbăvire în istoria lui Israel din pricina necredinței. Dar când găsește pe DAVID, El se trezește din nou pentru a izbăvi pe Israel și a împlini prin David promisiunea rostită lui Avraam. Dumnezeu nu doarme niciodată, dar nu acționează în sens izbăvitor tot timpul. Dacă vreți, CREDINȚA lui DAVID este cea care L-a trezit pe Domnul să acționeze pentru izbăvirea lui Israel. Și în acest pasaj, mucul de credință al noroadelor, trezesc Cuvântul întrupat să acționeze spre mântuire, vindecare și rodire. Puterea Cuvântului se trezește în viața noastră, în viața Bisericii, și în istorie, ori de câte ori apare CREDINȚA de tip davidic. Dumnezeu caută un nou David în fiecare generație, și în fiecare om. Dar CREDINȚA davidică nu a fost doar o tresărire, doar un act eoric, ci o manifestare CONSTANTĂ în toată viața lui în pofida obstacolelor și provocărilor din calea credinței. El a mers pe mâna lui Dumnezeu până la capăt. Iată de ce Dumnezeu l-a putut transforma atât de mult și apoi binecuvânta atât de mult întreg pământul și întreaga istorie prin el. Noroadele au avut o tresărire a credinței și Cuvântul a explodat de putere și acțiune! Dar dacă noroadele acelea ar fi fost constante în credința sinceră atunci, ce s-ar fi întâmplat?

Disponibilitatea Cuvântului de acționa spre rodire este ATÂT de mare încât a fost de ajuns doar un muc de credință pentru a-l trezi spre acțiune și slujire. Marele Semănător nu obosește niciodată. Problema e mereu la pământ. Marele Semănător devine cu siguranță un model de slujire pentru noi toți. El a venit cu adevărat să slujească, și nu să i se slujească. Disponibilitatea slujirii a triumfat în Isus peste nevoile, drepturile, și necazurile personale. El ne oferă un model echilibrat de slujire (slujire presărată de momente de refacere și odihnă), dar în acest model strălucește disponibilitatea slujirii!

Ps. 8 (131): Să citim Ps.8. Ce era așa evident în Psalmul acesta și totuși mai marii lui Israel nu au văzut? Observăm mai întâi că Psalmul este scris de David. Acest lucru nu este întâmplător. Isus citează din David pentru a lua apărarea copiilor care strigau: *Osana, fiul lui David!* Întrezărim un alt motiv pentru supărarea mai marilor lui Israel. Atât poporul la intrarea în Ierusalim cât și acum copiii în Templu strigau Osana fiului lui David. Dar Osana se aducea doar lui Dumnezeu! Poporul strigă și Osana în cerurile preainalte! Deci slavă lui Dumnezeu în ceruri, dar slavă și fiului lui David aici pe pământ. Învățătorii lui Israel știau foarte bine că doar Dumnezeu iartă păcatele și că doar Dumnezeu primește gloriificare. Dar iată că după cum Isus

dădea iertare, El acum primea și închinare. Și după cum s-au intrigat ei în 9:3 în domeniul iertării, acum se revoltă în domeniul închinării: *Bine, bine, fiul lui David! Și asta e foarte mult! Dar Osana fiului lui David?! Asta e prea de tot!* Într-adevăr aceasta pare să fie motivul întrebării lor: *auzi ce strigă aceștia?* Răspunsul lui Isus nu apără în primul rând descendența Sa davidică ci legitimitatea osanalelor copiilor.

Este primul dialog între Isus și mai marii Templului. Este primul contact între noul Ilie și profeții falși ai lui Israel de pe Carmelul teologic al Ierusalimului. Este dacă vreți prima atingere de săbii din duelul teologic descris în cap.21-23. Dar prima atingere de săbii rezonează cu ultima atingere de săbii din 22:41-46, dinaintea asaltului final din cap.23. Prima atingere de săbii din acest duel teologic scoate la iveală cele două mari fisuri, erori ale mai marilor lui Israel:

- O eroare fundamentală în TRĂIRE: ei iubeau lumea, îndumnezeirea, slava oamenilor, puterea și confortul pământesc; ei deci nu erau sinceri în căutările lor față de Dumnezeu; ei nu căutau Adevărul în Casa Domnului ci au transformat Casa Domnului într-un loc care să slujească adevărului lor.
- O eroare fundamentală în TEOLOGIE: nu au înțeles divinitatea lui Mesia. Ei îl așteptau pe Mesia. Dar vedeau în el un om mai deosebit. În pofida nenumăratelor pasaje din Vechiul Testament care indicau clar divinitatea lui Mesia, ei nu au primit acest lucru în teologia lor. Aceasta a și fost acuza care a dus la condamnarea lui Isus - că s-a numit pe Sine fiul lui Dumnezeu. Până în ziua de azi evreei religioși care îl așteaptă încă pe Mesia așteaptă un OM special, dar nu pe Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Revenim la Ps.8. Am mai comentat acest Psalm când am studiat umblarea pe mare din cap.14. Nu este un Psalm așa de simplu. La prima vedere David este uimit de OM care este cununa creației și-L laudă pe Dumnezeu pentru acest lucru. Dar lucrurile sunt mult mai profunde. El recunoaște că în prezent omul este lipsit de o strălucire vizibilă și pare un nimic în comparație cu măreția Universului. Dar apoi vorbește despre un moment în care toată creația îi va fi supusă, de un moment în care Dumnezeu va pune toate lucrurile sub picioarele lui. În mod cert acest lucru nu era încă împlinit în timpul lui David. El a fost odată o realitate în Eden, când Dumnezeu a supus toată creația lui Adam. Dar Adam s-a răzvrătit față de Dumnezeu și creația s-a răzvrătit față de Adam. Omul a devenit un rege care se teme de propriul regat (cutremure, furtuni) și de proprii supuși (fiare sălbatice etc.). Au fost supuse. Dar acum nu îi mai sunt supuse, iar omul nu mai este încununat cu slavă și cu cinste, ci zace în rușine, păcat și este lipsit de strălucire. Dar David privește în viitor și vede un moment când creația va fi din nou supusă omului. Dar acest viitor este anunțat încă din Gen.3:15. În contextul mai larg al Vechiului Testament reșezarea creației la picioarele omului se va face prin acel OM, Mesia, care va zdrobi capul șarpelui. El, Mesia, va recâștiga tronul pierdut al lui Adam. El, Sămânța promisă va biuri. Și datorită Lui, Sămânța lui Avraam, și cei ce cred (sămânța lui Avraam) vor moșteni noua creație la învierea din

morți. Psalmul este deci un Psalm mesianic. David celebrează deja victoria lui Mesia. El spune: *Cât de minunat este Numele Tău peste tot pământul!* Dar spune acest lucru privind spre FINAL sau spre PREZENT sau spre amândouă! Finalul psalmului ne sugerează că David celebrează deja victoria finală și laudă deja pe Domnul pentru acel moment când slava Sa va umple tot pământul. El nu folosește termenul de Mesia, ci de OM. Mesia este OMUL prin care întreaga rasă umană va fi răscumpărată. Dacă Adam a fost OMUL prin care rasa umană a fost robită, Mesia este OMUL prin care rasa umană va fi reabilitată. Psalmul 8 subliniază deci mai degrabă umanitatea lui Mesia decât divinitatea Sa. Este interesant să observăm că Isus începe duelul teologic cu fariseii citând din Ps.8 și îl finalizează citând din Ps.110. Sunt doi Psalmi davidici. Primul pare să insiste mai mult pe UMANITATEA lui Mesia, iar al doilea pe divinitatea lui Mesia. În discuție este deci identitatea lui Mesia sau a fiului lui David. Isus intră în Ierusalim ca Fiul al lui David. Dar ce înseamnă oare că El este fiul lui David? Intrarea în Ierusalim este marcată de o ÎNTREBARE: *Cine este Acesta?* (vezi 21:10) Poporul răspunde: *Este Isus Proorocul.* Dar Isus era mai mult decât un Prooroc. Instinctiv mulțimile și copiii simt lucrul acesta și rostesc cu îndrăzneală: *Osana fiului lui David!* Dar nu este cumva o exagerare? Oare se cade să-l proslăvim pe Mesia?

Aceasta este și obiecția mai marilor în Templu. Isus citează din Ps.8, din Psalmul lui David. Dar nu citează din a doua parte ci din prima parte pe care nu am comentat-o. Am meditat puțin asupra măreției teologice a psalmului care adună în câteva cuvinte traseul întregii umanități: slava dinainte, decăderea prin Adam, reabilitarea prin Mesia! Este absolut minunat. Dar de ce înainte de a vorbi despre acest traseu amețitor David scrie:

Din gura copiilor și

a celor ce sug la țâță,

Ți-ai scos o întăritură de apărare

împotriva potrivnicilor tăi,

ca să astupi gura vrăjmașului și

omului cu dor de răzbunare.

Acest Dumnezeu măreț a cărui slavă Se înalță mai presus de ceruri și al cărui Nume este minunat peste tot pământul și care a făcut cerurile, luna și stelele, are potrivnici, are vrăjmași. Dar absolut surprinzător este răspunsul acestui Măreț Creator față de potrivnicii și vrăjmașii lui. Ne-am aștepta ca Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu să își scoată fulgerul mâniei Sale și să-i nimicească pe vrăjmașii Lui. Dar în loc să facă acest lucru, El scoate din gura copiilor și a celor ce sug la sân o întăritură de apărare ca să astupe gura vrăjmașilor lui. Nu este o luptă a PUTERII directe, manifestate, ci este o luptă a CUVINTELOR, a vorbelor. Vrăjmașii Domnului VORBESC împotriva Domnului, se împotrivesc Domnului vorbind împotriva Sa, acuzându-L,

contestându-L. Ei atacă pe Dumnezeu prin cuvintele și acuzele lor. Dumnezeu nu le răspunde cu fulgerul mâniei Sale nimicindu-i. Dumnezeu le răspunde tot prin cuvinte. Dar nu le răspunde direct, prin glasul Său, ci prin cuvintele copiilor. Și acest răspuns este eficient. Căci prin cuvintele copiilor, Dumnezeu Se apără împotriva acuzațiilor vrăjmașilor Săi. Ba mai mult, prin gura lor este astupată gura vrăjmașului cu dor de răzbunare. Dar ce glăsuiește gura acestor copii? Există două posibile variante de traducere. Prima este: TĂRIE pe care Cornilescu îl traduce prin ÎNTĂRITURĂ de APĂRARE. A doua LAUDĂ, cea pe care o folosește Isus când citează din Psalm. Cele două variante nu se exclud ci sunt complementare susținându-se reciproc.

Prima variantă (Cornilescu)	A doua varinată (traducerea literală)
Din gura copiilor și a celor ce sug la față Ți-ai scos o TĂRIE (întăritură de apărare) împotriva potrivnicilor Tăi ca să astupi gura vrăjmașului și a omului cu dor de răzbunare.	Din gura pruncilor și a sugariilor Ți-ai întemeiat LAUDĂ din cauza vrăjmașilor ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător.

Tabloul creionat de Psalm este fascinant. Să încercăm să zugrăvim IMAGINEA pe care a văzut-o în minte psalmistul când a scris aceste versete. Să ne imaginăm deci ca într-un cadru de film: pe de o parte apare un Dumnezeu măreț, atotputernic, de necuprins. Creator al tuturor lucrurilor și a cărui slavă nu poate fi cuprinsă de ceruri: *Slava Ta se înalță mai presus de ceruri*. Pe de altă parte apar vrăjmașii. Cine sunt aceștia? Ce vor? Ce pot să-i facă unui Dumnezeu atotputernic? Vrăjmașul este diavolul, Șarpele cel vechi. El este urmat de îngerii răzvrățiți și de oamenii care i-au crezut minciunile. Ei vorbesc împotriva lui Dumnezeu. Îl acuză. Îl contestă. Pe de cealaltă parte Dumnezeu deocamdată TACE. Nu îi pârlă cu focul mâniei Sale. Nici nu le răspunde cu tunetul vocii Sale. Între cele două tabere apar mărunții niște copii. Unii sunt încă sugari. Și deodată gura lor se deschide și începe să laude pe Creator. Creatorul ia cu mâna Sa aceste laude și le direcționează spre vrăjmașii care-L contestă. Iată răspunsul Său față de acuzele aduse. În fața laudelor pruncilor, vrăjmașii Săi amuțesc. Rămân fără cuvinte. Fără replică. Se rușinează. Cad la pământ. Nu mai ridică al lor cap trufaș. Sunt învinși.

Tabloul e superb. Psalmistul inspirat vede probabil o astfel de viziune pe care o scrie repede. Dar ce să însemne ea? Și cum se leagă ea de restul Psalmului, de reabilitarea rasei umane? De ce Creatorul nu-i spulberă într-o clipită pe cei care-L contestă? De ce vrea să le răspundă? El se pare că vrea să îi învingă prin CUVINTE, prin argumente și nu prin putere. Într-adevăr, vrăjmașii Lui nu pier, ci amuțesc în fața replicii Creatorului. Dar de ce nu le răspunde El Înșuși? De ce prin gura copiilor? De ce răspunsul Său prin gura copiilor pare a fi unul mai eficient, mai convingător? Și ce spun acești copii? În ce constau cuvintele lor care devin o întăritură de apărare în mâna Creatorului față de vrăjmașii Săi? Sunt cuvinte de laude. Apare un contrast între vrăjmașii care hulesc pe Domnul și copiii care laudă pe Domnul. În fața laudelor copiilor vrăjmașii se opresc, amuțesc, se rușinează. Nu mai au ce spune. De ce laudele copiilor

închid gura răzbunătorului? Laudele copiilor par să desființeze acuzele aduse creatorului. Laudele copiilor dovedesc atât de clar că acuzele sunt false încât chiar acuzatorii închid gura și pleacă rușinați. Care este acuza? Cum anume laudele copiilor o dovedesc neîntemeiată? Cine sunt acești copii?

Să revedem din nou tainica secvență: Vrajmașii vin cu acuzele lor împotriva Creatorului. Copiii vin cu laudele lor pentru Creator. Laudele sunt atât de frumoase și clare încât acuzele pălesc. Vrajmașii se îndepărtează rușinați.

După această secvență psalmistul privește spre contrastul între PREZENTUL umanității (omul eclipsat de strălucirea și măreția Universului) și TRECUTUL edenic și mai ales VIITORUL MESIANIC (Omul încununat cu slavă și cu cinste și având toată creația sub picioarele lui). Ce legătură să fie între cele două secvențe de revelație divină?

Revenim la pruncii din v.2. Ce fel de prunci sunt aceștia? Cum poate un prunc sugar care nu știe să vorbească să laude Numele Domnului? Se referă strict la prunci fizici sau este o imagine ce are în vedere ideea de smerenie, acea stare de MICUȚ al Împărăției? Iată cum ne vorbește același David despre ce înseamnă a fi PRUNC: **(Ps. 131)** Oare pruncii din v.2 nu sunt acei oameni care au o inimă smerită ca a lui David? Oare nu sunt cei care acceptă să fie MICUȚII Împărăției, să se smerească în fața Creatorului și să-i cânte laude? Când Satana se întâlnește cu Dumnezeu în ceruri, de ce Dumnezeu îi vorbește despre Iov? De ce în fața neprihănirii lui Iov Satana nu are contraargumente? De ce în fața smereniei și ascultării lui Iov singurul lucru pe care poate să îl facă Satana este să pună la îndoială autenticitatea iubirii lui Iov față de Dumnezeu? Satana L-a contestat pe Creator. Creatorul nu-l nimicește ci-i răspunde prin laudele din gura pruncului Iov. Satana nu poate decât să conteste autenticitatea laudelor. Dar dacă ele se dovedesc a fi autentice atunci el nu mai are ce spune. Oare despre această taină să fie vorba și în v.2? De ce iubirea lui Iov față de Dumnezeu eclipsa acuzele lui Lucifer? În ce constau acuzele lui Lucifer? Oare Lucifer a contestat dragostea lui Dumnezeu și credibilitatea ei? Cum poți numi iubire un Tiran care dacă nu-L ascuți te nimicește? Cum poate fi iubirea Sa credibilă? Cum poate fi slujit din iubire? Da, poate fi slujit din teamă, din frică. Dar nu poate fi slujit din iubire. Căci iubirea Sa nu este credibilă. Dar iată că Iov fără să îl vadă pe Domnul și având glasul răzvrătirii în el și în lumea în care trăia, alege să-L iubească pe Domnul. Deci acuza diavolului nu stă în picioare, căci dacă ar sta cum se explică iubirea lui Iov față de Dumnezeu? Și aici diavolul contestă MOTIVAȚIA din inima lui Iov. Da, te slujește, dar o face oare din iubire, din încredere deplină în ce ești Tu? Sau o face pentru că l-ai binecuvântat? Ia atinge-te de tot ce are și sunt încredințat că te va blestema în față. Iov pierde tot, dar laudă pe Domnul. Iată, LAUDA care poate închide gura răzbunătorului!

David, prin Duhul, vede cum lauda celor care se smeresc și renunță de bunăvoie și în pofida suferinței la îndumnezeire, închide gura celor ce vorbesc împotriva Creatorului. El însuși a urmat acest drum. A ales să se smerească și să accepte prigoana lui Saul. A ales să se vadă un purice care nu merită nimic și a ales să se supună întru totul lui Dumnezeu și să accepte un destin

de proscris. El a ales să laude pe Domnul în anii când era prigonit de Saul. Și apoi, Dumnezeu l-a înălțat și prin el a împlinit promisiunea dată lui Avraam. Gura vrăjmașilor care acuzau necredințioșia lui Dumnezeu în a-Și împlini promisiunile a fost închisă.

Pavel ne spune: nu știți că voi veți judeca lumea? Nu știți că voi veți judeca pe îngeri (demoni)? Vrăjmașii lui Dumnezeu (demonii și oamenii) vor fi judecați prin noi. Alegerea noastră de a fi prunci și de a lauda pe Domnul va închide gura celor ce L-au contestat pe Creator. Ei au contestat identitatea Lui și credibilitatea ofertei Sale. Dar laudele noastre vor arăta contrariul. Și-l vor arăta cu atâta claritate încât gura tuturor vrăjmașilor va amuți.

Pruncul Isus, Sămânța, și apoi noi, MICUȚII Împărăției. Iată calea prin care Dumnezeu închide gura vrăjmașilor Săi. V.2 din Ps.8 nu este o profecie punctuală ci mai degrabă o imagine profetică ce radiografiază întreaga istorie: de la promisiunea din Gen.3:15, la discuția între Dumnezeu și Satana despre Iov, la intrarea lui Isus în Templu și până în ziua judecății finale. Isus vede această imagine profetică împlinindu-se acolo în Templu: laudele copiilor Îi luau apărarea în fața vrăjmașilor Lui (mai marii poporului)! Dar apare o mică-mare problemă! Și e chiar problema ridicată de mai marii poporului. Despre ce să fie vorba? În Ps.8:2 copii laudă pe Creator, iar în Templu copii laudau pe Isus. Dar pentru Isus nu este nici o problemă. Citând din Ps.8:2 în acel context din Templu El nu face decât să se identifice cu Creatorul și să aprobe faptul că acei copii îi cântau osanale. Fariseii știau foarte bine Scripturile. Ei înțeleg mesajul lui Isus. Isus Se identifică cu Dumnezeu Însuși. Isus Își descoperă identitatea divină. Isus atacă de la început marea lor eroare teologică.

Ps. 27: Mulți psalmi davidici (care sunt plini de ecouri și dimensiuni mesianice) ni-L înfățișează pe Unsul strigând ca Domnul să-L izbăvească de vrăjmașii Lui și să nu-L lase de ocară vrăjmașilor Lui. David acceptase și el calea crucii, calea de a fi prigonit pe nedrept. Nu s-a apărat, nu a fugit, nu a ripostat față de Saul. Dar el era unșul, cel căruia Dumnezeu îi promisese că va fi împărat peste Israel. Dar iată ce fel de viață avea. Și David se ruga să nu fie lăsat în mâna vrăjmașilor săi, se ruga ca Domnul să-i facă dreptate, să-l izbăvească, să-și împlinească promisiunea și să-l înalțe înaintea batjocoritorilor. Trebuia să creadă că nu va fi dat de rușine. Căci erau mulți ca Nabal care-l ocărau spunând: Iată un rob care fuge de la stăpânul lui. Iată pe cel care se laudă că are promisiunea că va fi împărat. Iată pe cel care s-a încrezut în Domnul. Iată ce s-a ales de el!!! Și glasul din umbră al batjocoritorului a răsunat atîția ani în urechile lui David: Unde sunt promisiunile Domnului față de tine? De ce ai suferit așa de mult? Ce s-a ales cu tine că ai mers pe mâna Domnului? Oare, ai înțeles bine promisiunile Lui? În cele din urmă mesajul a venit prin Samuel... Samuel este și el un om și poate greși... Și Samuel a murit...Până la urmă Saul te va prinde, și te va omorî...da, iată sfârșitul, răsplata celor care se încred în Domnul. Vei sfârși rușinat că ai crezut o asemenea prostie, vei sfârși chinuit de regrete că ai ales un drum greu care s-a sfârșit atât de prost. Vei roși când vei vedea că finalul frumos la care speri va fi unul dezamăgitor. Și atunci toți vor râde de tine și-ți vor spune: Ha! Ha! Iată soarta celui care se încrede în Domnul...

David nu a ocolit lupta. El a răspuns prin actul credinței. El a răspuns declarându-și încrederea în Dumnezeu, în împlinirea promisiunilor Lui, în finalul glorios al poveștii. David și-a exprimat încrederea că va vedea pe pământul celor vii bunătatea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte el a ales să onoreze și să creadă promisiunea lui Dumnezeu că el va fi împărat peste Israel. Cu alte cuvinte, a ales să creadă că va fi reabilitat, că vrăjmașii lui vor roși, că glasul batjocoritorului va amuți. E adevărat că pe la 28 de ani și-a cam pierdut nădejdea și ales nu să se răzvrătească împotriva Domnului, ci să plece la Filistenii... Dar și nădejdea lui David a trebuit să fie aproape de moarte pentru ca învierea împlinirii promisiunii divine să îi dea din nou viață! În cele din urmă și nădejdea lui Isus a fost aproape de moarte: *Și Eu mă gândeam: Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea...*

Glasul batjocoritorului a lovit fără milă și în Isus, urmașul lui David. Și acest glas a lovit neconținut în toată perioada în care Isus era pe cruce. Deci, când purta păcatele, chiar în acele clipe Isus mai era încă ispitit de cel rău. Pe când purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn, atunci când simțea povara crescândă și cumplită a păcatelor, batjocoritorul râdea de El și-i spunea: Vezi cât de grea e povara...Crezi că merită? Crezi că poate exista ceva care să te poată reabilita? Nu vezi că suferi în zadar? Nu vezi că te stingi, că anii Tăi trec, că nu vei reuși, că izbăvirea nu mai vine! Nu vezi că ai crezut într-o iluzie? Nu vezi că Tatăl te-a părăsit? Nu vezi că suferi în zadar? Nu vezi că ai crezut o mare minciună și că vei sfârși în ocară!

Ps. 56: Oare am meditat suficient la suferința și lacrimile lui David? 11 ani de zile, anii cei mai frumoși ai tinereții să fii HĂRȚUIT mereu de oameni răi? Și acest lucru să fie pe nedrept? Ba mai mult să fie în situația în care tu ai izbăvit poporul de Filistenii și s-ar fi convenit măcar să te lase în pace? Tu ai riscat, te-ai implicat în bătălie și i-ai salvat. Și ce primești în schimb? Hărțuire după hărțuire. Ai fost vreo zi sau vreo săptămână HĂRȚUIT? Nu e cumplit de greu? Și toate aceste lucruri i s-au întâmplat lui David 11 ani, în situația în care el era cel mai credincios tânăr din Israel, în situația în care el se încrezuse în Domnul, și spre deosebire de ceilalți tineri renunțase la multe oferte și făcuse din Domnul desfătarea sufletului său. Și iată ce primește în schimb de la oameni, de la viață și în cele din urmă de la Domnul. Atâtea *de ce-uri*, atâtea zbateri, atâtea pericole, atâtea confruntări cu oamenii și în viitor nici un orizont, nici o lumină la capătul tunelului. Nu cred că am meditat suficient la suferințele și lacrimile lui David. Și în această perioadă când cerul tăcea, David nu vede cerul indiferent. Nu-L vede pe Domnul rece și străin de durerea sa, ci iată ce spune el:

- ***Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?***

El Îl vede pe Domnul NUMĂRÂND pașii lui, Îl vede pe Domnul numărând fiecare pas al său înainte, fiecare nouă zi de suferință. David nu ar fi putut spune cu precizie câți pași făcuse în acest labirint, cât timp trecuse, câtă suferință suportase. Dar Dumnezeu ȘTIA cu precizie maximă. Căci El număra fiecare pas înainte al lui David. Apoi David mai vede o carte înaintea Domnului... o carte în care lacrimile sale sunt trecute cu grijă de Domnul Însuși. E cartea

Domnului, scrisă cu mâna Lui. E o carte scrisă înainte de a se naște David și totuși care Se scrie încă. Domnul a trecut sau trece fiecare lacrimă a lui David acolo. Dumnezeu notează în acea carte fiecare strop de suferință din viața lui David. Scrie în amănunt ce a simțit când a fugit prima dată de Saul, ce a simțit când a fost batjocorit de Nabal, ce a simțit când.... David poate uita propria sa suferință, dar Domnul nu. Ea este scrisă în cartea Sa în amănunt. Dar de ce ar scrie Domnul în cartea Sa toate lacrimile unui amărât de păcătos? Dacă ai scrie o carte, ce ai trece în ea? Ceva important, valoros, semnificativ desigur... În cartea Sa Dumnezeu scrie toate lacrimile lui David, căci ele sunt valoroase, semnificative pentru El. Căci David nu suferă din prostia lui, ci din voia lui Dumnezeu, pentru că merge pe mâna lui Dumnezeu. El suferă prin credință și fiecare strop de suferință arată încrederea sa în Domnul, iubirea sa față de Domnul. Numele Domnului este glorificat, inima Sa defătată de iubirea lui David și gura vrăjmașilor Domnului amuțită. David crede că suferința sa are un rol, că nu este în van, că în planul divin ea are un rost esențial și că este trecută cu însăși mâna lui Dumnezeu în cartea sa cea sfântă. Și Dumnezeu trece cu mare precizie fiecare lacrimă și o face și de dragul lui David, pentru ca TOȚI să știe că David îl iubește mult pe Domnul și ca toți să știe de ce îl va răsplăti așa de mult pe David. Fiecare întristare ușoară de acum va genera o greutate eternă de slavă mai târziu. Dumnezeu ține cu o precizie dumnezeiască evidența lacrimilor noastre pentru El pentru a ști CÂT de mult să ne proslăvească și pentru a nu rămâne nici un pas înainte nerăsplătit cu bogății cerești. David Îl mai vede pe Domnul stând în spatele Lui și adunând cu mâna Sa gingașă fiecare lacrimă din ochii lui săi, și punându-le cu grijă în burduful Său. Lacrimile lui David sunt de PREȚ înaintea Domnului. Ele nu se risipesc pur și simplu, nu se pierd în uitare, nu se dispar în neant. Dumnezeu le aduce cu grijă și le păstrează într-un burduf al Său. De ce? Ce va face Dumnezeu cu lacrimile adunate cu grijă în acel burduf? Din acele lacrimi Dumnezeu va face prin David și lui David ceva atât de frumos.... Știm ce a urmat în viața lui David, rolul său mesianic în planul divin, chipul lui Hristos zidit și revelat în viața sa, slava eternă care-L așteaptă. Toată slava davidică a fost zidită din lacrimile adunate cu grijă în burduful divin. Nici una nu s-a uitat, nici una nu s-a risipit, nici una nu a fost lăsată nerăsplătită.

Și David simte în acest proces că Dumnezeu plânge împreună cu el. Cel care stă în spatele lui și-i adună lacrimile o face simțind durerea lui, suferind împreună cu el. Când David a fost înălțat ca împărat nu doar durerea sa a luat sfârșit dar și durerea Domnului pentru el.

Când suntem în labirintul întunecat oare vedem ce vedea David care-L prefigura pe Fiul? Oare rămânem în eroarea lui Iov sau pășim spre înălțimile davidice? Oare vedem că lui Dumnezeu ÎI PASĂ de suferința noastră, că suferă împreună cu noi, că El duce greul, că și El VREA MAI Mult decât noi să se încheie acea suferință, că adună cu grijă fiecare lacrimă în burduful său, că suferința noastră e prețioasă înaintea Sa? Trebuie însă să parcurgem labirintul, dacă s-ar fi putut altfel, El ne-ar fi spus. Dacă ar fi fost cu puțință să se depărteze paharul de la noi s-ar fi depărtat. Suferința noastră nu are nimic plăcut în sine înaintea Lui și aduce doar întristare și durere inimii Tatălui nostru. Dar nu se poate altfel... nu este altă cale... ca și la Isus, mântuirea noastră poate avea loc doar PRIN CRUCE. Dar la vremea potrivită, când vom fi

învățat toate lecțiile labirintului, El va pune capăt durerii cu bucurie! Te-ai gândit vreodată că El suferă mai mult decât tine în labirintul în care ești? Te-ai gândit vreodată că el vrea mai mult ca tine să ieși din acest labirint? Te-ai gândit că poate tu întârzi ieșirea din labirint prin necredința ta, prin greutatea cu care înveți lecțiile labirintului? Și când va fi momentul să ieși din labirintul prezent (ori care ar fi el... unul mic sau mare...) te vei gândi doar la bucuria ta sau te vei gândi și la bucuria Lui? Te vei gândi doar că suferința ta s-a încheiat sau și că durerea Sa din acel labirint a luat sfârșit?

Fiul știa că și Tatăl suferise alături de El și că finalul labirintului Său era și finalul labirintului Tatălui. Trecuseră ÎMPREUNĂ prin jertfă, de aceea, pentru că știa că Tată îi fusese de fapt aproape este atât de liber să rămână în ascultare de El, să își încredințeze duhul în mâna Sa! Dar tocmai mâinile Sale înfipseseră pumnalul judecății în inima lui Hristos! Ei bine, tocmai în aceste mâini Hristos își încredințează duhul, destinul, întreaga sa ființă!